

SOUTERRAIN září 2017

„... že po bídě této

bude věčné léto“, napadl mě okamžitě citát jedné z našich písní, když mě sestra šéfredaktorka připomněla, že uzávěrka se blíží. Sluší se na konci prázdnin jistě napsat něco o létě... a už jsem hledal ve zpěvníku, kde že ten citát je. Při vzpomínání na něj nevnímал jsem tolik slova o bídě, ale „věčném létu“ jako symbolu něčeho krásného a výjimečného.

Jaké jste měli léto, bratři a sestry? Já nádherné a říkal jsem si, že pokud se to „věčné“ bude podobat nějak tomu mému letošnímu, pak to vůbec není marná představa. Bylo krásně, voněla tráva, seno, potom obilí. Všude množství barev i chutí. Ze sborového hlediska to bylo moje první léto s novým sborem – konečně možnost potkat některé z vás mimo přeplněnou chodbičku při odchodu z kostela. Krásný čas na setkávání s vámi pro nás začal na rodinné rekreaci v Rakousku, pokračoval dětským táborem v Brtnici, končil prací na renovaci přízemí. S fotbalovou Duklou Praha byl jsem pár dnů na kempu v Ústí nad Orlicí, nedaleko od svého bývalého sboru v Letohradě. I tam jsem potkal blízké lidi a hned za hřištěm „Orlice zas šumí nad splavem“, jak opěvovala Zuzana Navarová. A celé moje léto bylo proloženo jedinečnými životními slavnostmi několika párů – tj. svatbami.

Kdo musel hodnotit svůj čas slovem „bída“ a vyhlížet toužebně její konec ve věčném létě? Z písně č. 152 „Věříme srdečně“ zjistíte, že to byl Jiří Třanovský. Génus, muzikant, skladatel, farář; jeho činnost nepochybně čerpala z těch nejlepších zdrojů získaných při studiu ve Wittenbergu (v současné době se v této baště luterské reformace koná výstava, o níž bude řeč v některém z příštích čísel). Zřejmé pokojné časy pro něj skončily Bílou horou a nastala „tato bída“. Pronásledování, věznění; při morové ráně pohřbil na dva tisíce členů svého sboru,

Obsah čísla:

1-... že po bídě této | 2-Památník toleranční doby ve Vysoké u Mělníku | 4-Věra Sosnarová v Dejvickém křesle pro hosta | 5-Vzpomínky MUDr. Bohuslava Matouše
6-Z ekumény | 6-Obraťte sloup! | 7-Jubilanti v září | 9-Folklórní festival v Chroscicích
10-Výlet s dětmi | 11-Evangelický tábor Brtnice – 2017 | 12-Kalendář na září 2017

mezi nimi své tři děti. Až rok po zákazu pobytu doma odešel nuceně na Slovensko, kde předčasně zemřel. Ale stačil dát ještě dohromady pokladnici evangelických zpěvů Cithara sanctorum, z které dodnes čerpají zpěvníky napříč ekumenickým spektrem. Jedno léto jsme s mládeží po vodáckém sjezdu řeky Hronu jeli ještě na Oravu a šli si prohlédnout Oravský zámek. Pamatuji si jako dnes, že hned někde na nádvoří měl Jiří Třanovský pamětní desku, která připomínala jeho oravský a liptovský pobyt i dílo.

Zmíněná píseň je velmi radostná. Je to zhudebněné a přebásněné Vyznání víry. „Věříme srdečně ... věříme s radostí“ ... zpívá Třanovský s vírou, že po bídě této bude věčné léto, a i my bídní budeme připojeni k té nebeské říši. Připravujeme se s jednou sestrou na její křest – v poznámkách mám napsáno, že příští setkání budeme hovořit o křesťanských vyznáních víry. Z jejich zhudebněných podob je zřejmé, že to vůbec nemusejí být nudná nesrozumitelná dogmata, ale že jde o slova a věty, které dávají nahlédnout přes všechna období roku, přes radosti i strasti do velmi nadějně budoucnosti. Přeji vám krásný podzim prožívaný také ve společenství našeho sboru a radostné vzpomínání na letošní léto.

Pavel Ruml

Památník toleranční doby ve Vysoké u Mělníku

Je tak trochu ostuda, že v Praze není trvalá expozice věnovaná dějinám reformace v českých zemích, tak, jak tomu je v cizině. Připomínáme si to zejména s ohledem na sérii výročí: bible kralická, Mistr Jan Hus, Jeroným Pražský, Martin Luther a napřesrok výročí slučovacího sjezdu českých evangelíků, kde se ustanovila Českobratrská církev evangelická. A přitom máme co nabídnout: Hus a jeho předchůdci jako předzvěst světové reformace, Jednota bratrská a náboženská snášenlivost, toleranční období a v neposlední řadě unikátní projekt sjednocení dvou větví protestantské tradice.

Na začátku minulého roku bylo novým podnětem znovuobjevení původní toleranční modlitebny v Truhlářské ulici. Ve své době sloužila oběma pražským sborům, českému a německému, a konfesně ji sdíleli luteráni i reformovaní. Zdálo se, že když jde o prázdnou a chátrající budovu ve vlastnictví Magistrátu, nebude problém ji získat jako sídlo uvažovaného „Evangelického muzea“. Ukázalo se ale, že nezbytné opravy objektu budou mnohem náročnější a také že město má s domem své vlastní plány, takže v nejbližším období nepřipadá zřízení muzea v úvahu.

Na druhé straně již před časem vznikly dvě expozice věnované reformační, resp. toleranční minulosti na venkově. Na prvním místě je třeba jmenovat Muzeum české reformace ve Velké Lhotě u Dačic, které nedávno vzniklo z iniciativy místního Spolku přátel MČR, a to rozšířením již staršího Střediska české reformace.

Druhým místem je Památník toleranční doby, který byl zřízen v areálu evangelického kostela ve Vysoké. Zřizovatelem je farní sbor ČCE v Mělníku a pečuje o něj skupina dobrovolníků sdružených ve Výboru Památníku. Areál je významnou památkou toleranční doby, zahrnuje kostel z roku 1786, faru s dalšími budovami a hřbitov a momentálně je volně přístupný. V bývalé márnici byla již v roce 2003 zřízena malá expozice, která přibližuje toleranční dobu na Mělnicku, Podřipsku a ve středním Polabí až k Praze. Jednotlivé panely jsou věnované tolerančnímu období vůbec a pak jednotlivým tolerančním sborům v této oblasti: ve Vysoké, Nebuželích, Mělnickém Vtelně, Kovánci a Libiši, v Ledčicích, Ctiněvsi a Krabčicích. Zahrnuty jsou i vzdálenější sbory v Habřině u Ústěku, ve Kšelích a v Lysé nad Labem a oba historické, byť pozdější pražské sbory – u Klimenta a u Salvátora. Informace o každém sboru je doplněna historickou a současnou fotografií sborových budov. Je škoda, že expozice nezahrnuje také později vzniklé sbory v okolí, zejména Libkovic pod Řípem, Libčice nad Vltavou, Mělník a Mšeno, a samozřejmě také zmínku o pražské modlitebně v Truhlářské ulici.

V současné době se uvažuje o nezbytných opravách a rozšíření expozice. Jde o opravu poškozených panelů, případně o doplnění informace o tolerančních pastorech, přicházejících k nám z Maďarska, a o evangelické hudbě té doby. Předpokládá se i pořízení duplikátů stávajících i nových panelů pro umístění např. na Mělníku. Od příští turistické sezóny se v Památníku počítá se zřízením turistického známkového místa. Z výhodné polohy areálu vychází záměr postavit v rohu hřbitova vyhlídku s orientačním schématem.

Tyto i další plány na rozšíření Památníku, např. zajištěním kostela a umístěním dalších expozic na jeho kruchtách jsou, ale zjevně přesahují, věcně i finančně, možnosti dobrovolnické práce i samotného mělnického evangelického sboru. Stojí za zamyšlení, jak napomoci realizaci alespoň některých nápadů, které mají za cíl zviditelnit naši vlastní minulost.

Jan Mašek

Věra Sosnarová v Dejvickém křesle pro hosta

Letos v březnu nás přátelé pozvali do Kolína na přednášku paní Věry Sosnarové, ženy, která přežila gulag. Vzpomněli jsme si, že jsme na Vltavě občas pozdě večer slyšeli čtení na pokračování z knihy „Krvavé jahody“ se stejným podtitulem: Příběh ženy, která přežila gulag. Do Kolína jsme jeli. Duškova síň byla plná do posledního místa, paní Sosnarová seděla vepředu za stolem a hovořila bezmála dvě hodiny za napjaté, soustředěné pozornosti všech, bylo by slyšet špendlík upadnout.

Věra doplatila na to, že její matka Ljuba Mělkinová byla Ruska, která po bolševické revoluci v roce 1917 opustila s českými legionáři válkou a hladem zmítané Rusko a našla nový domov v Československu. Tím se ocitla na černé listině zrádců, ruští důstojníci NKVD ji v květnu 1945 zatkli v jejím brněnském bytě i s oběma dcerami – 14letou Věrou a 9letou Nad'ou. Se zajatými německými vojáky šli pěšky až do Mikulova, kde je po měsíci čekání nahnali do dobytčáků a odváželi na Sibiř. Byli v Archangelsku, Murmansku, Irkutsku, Vologodské provincii, na západní Sibiři a na Urale. Dřeli v lese, pracovali v dolech, ve slévárnách, v kolchoze. Matka po třech měsících zešilela, osiřelé dívky pak strávily v sovětských pracovních lágrech 19 let. Byly bez dokladů, ale věděly, že se narodily v Brně, že jsou Čechoslovačky. Zatímco řada vězňů gulagu zavlečených z nejrůznějších zemí se postupně vracela domů, ony se marně pokoušely o návrat. Až po náhodných setkáních začátkem 60tých let se podařilo dojednat pozvání JZD na Znojensku. Návratem do vlasti v roce 1964 příběh utrpení obou sester neskončil. Obě sestry se musely zavázat, že budou v družstvu po deset let pracovat jako levná pracovní síla. Dostávaly ani ne šestinu toho, co si vydělávali ostatní. Hlavně však v Moskvě i v Praze musely slíbit, že budou mlčet o tom, co v lágrech zažily, jak s nimi zacházeli. Až do roku 1989 se pravidelně hlásily na Státní bezpečnosti v Brně. Žily ve strachu, že mohou být vráceny na Sibiř, již bez jakékoli naděje. Přitom pro lidi ve Znojmě to byly „Rusačky“ z bolševického Ruska, odkud nepřicházelo nic dobrého. JZD je ubytovalo v domě hospodáře, který odmítl vstoupit do družstva. Hned první den, když se večer Věra a Nad'a vracely po práci z pole, viděly už z dálky, že všechnen nábytek i jejich ubohé dva ranečky jsou vystěhované na chodníku. Postele rozložené, peřiny nacpané do skříní. Že jim Míkovi nejsou nakloněni, tušila Věra už předchozího večera, ale tohle nečekala... „My nechceme v baráku žádné Rusačky, bolševičky“. Rusačky, bolševičky! Panebože, tak nás Míkovi vidí. A my jim nemůžeme říci, jak s námi v Rusku bolševici zacházeli. Že jsme pro ně byli méně

než dobytek, protože na dobytek se nemočí. Nemůžeme, nesmíme to říci nikomu. (Krvavé jahody, str.188)

Existuje řada nejruznějších pamětí, svědectví, knih, filmů o hrůzách sovětských lágrů, gulagu, kolik jsme toho už četli, viděli, slyšeli. Dá se k tomu ještě něco nového přidat? Má to smysl vracet se do minulosti? Do jaké minulosti? Paní Věra Sosnarová se odvážila prolomit slib mlčení a promluvila až několik let po roce 2000, to není tak dávno. Její příběh vyslechl a zaznamenal spisovatel Jiří S. Kupka a v roce 2007 vyšla v Kartuziánském nakladatelství zmíněná kniha „Krvavé jahody - Příběh ženy, která přežila gulag“. V roce 2016 podruhé, k 85. narozeninám Věry Sosnarové. Mlčení bylo prolomeno. Paní Věra Sosnarová vypráví svůj příběh.

Privítáme ji v Dejvickém křesle pro hosta ve čtvrtek 21. září 2017 v 19 hod. Využijte této vzácné příležitosti a rozšířte toto pozvání i mezi své přátele a známé.

Anna Hejlová

Vzpomínky MUDr. Bohuslava Matouše

na schůzky Skauta při dejvické kazatelské stanici koncem 40. let

Skautský oddíl (smečka) vlčet při evangelické kazatelské stanici v Dejvicích vznikl na přelomu let 1945/46. Možná že existovaly i oddíly starších chlapců a možná i dívek, to nevím jistě, ale v letním táboře v Třebechovicích (Bělči) byli i starší chlapci. V našem oddílu jsme byli chlapci ve věku 9 až asi 12 let, ne více. Většinou jsme se znali z nedělní školy. Vedoucím oddílu byl bratr Jiří Pumr, přezdíváný Akela. My všichni jsme měli přezdívky podle postav z Knih džunglí. Já jsem byl Balú, pamatuji si ještě na Emila Martince přezdíváného Mauglí, byl možná o něco starší než my ostatní, byl nemocný a často ho doprovázela jeho sestra Rut. Příjmení ostatních chlapců si nepamatuji a vzpomínám pouze na jejich přezdívky Baghíra, Ká... Scházeli jsme se pravidelně každý týden ve sboru, chodili jsme velmi pravidelně v neděli odpoledne na výlety do okolí Prahy a v létě v letech 1946 až 1949 jsme byli na táborech v Třebechovicích, Herlíkovicích a v Březnici. Vzpomínám na tábor v Třebechovicích: bylo zde hodně jiných skupin, i starší skauti, a přijela návštěva ze Spojených států - pro nás to vše byla velká atrakce. Třebechovické sruby byly bez dveří, jen s plachtou, spali jsme na palandách. Návštěva z USA byli starší lidé, hráli stolní tenis a tehdy jsem se s touto hrou prvně setkal. Začali jsme ji taky hrát (46. rok). Konkrétní vzpomínky na tábor už ale nemám...

V létě roku 1948 jsme byli na výletě v Táboře, navštívili Kozí Hrádek, kde

jsme vzpomněli Mistra Jana Husa, a byli jsme se podívat v Sezimově Ústí, to bylo ještě za života prezidenta Dr. E. Beneše.

Ve skautu jsme byli vychováni podle skautských pravidel a na podkladě křesťanské protestantské víry. Byli jsme zároveň ovlivněni knihami J. Foglara a čtením tehdy vycházejících časopisů „Junák“ a „Vpřed“, lovili jsme různé „bobříky“ a hráli hodně klukovských her. Vnímali jsme se jako smečka.

Jiří Pumr odešel do Chrástu u Plzně jako farář a jeho odchodem se to všechno rozplynulo. Naposledy jsem se s ním setkal v roce 1954, kdy působil v Chrástu.

Pamatuji se ještě na paní Evu Burešovou, zvanou Ebu, která se podílela na organizaci naší činnosti. Myslím, že byla činná ve vedení Skautu.

Bohuslav Matouš

Bratr MUDr. Bohuslav Matouš oslavil 30. srpna osmdesáté narozeniny. Do dalších let mu vyprošujeme Boží požehnání.

Z ekumény

- Novým předsedou Ekumenické rady církví v ČR je od 1.7.2017 synodní senior ČCE, br. Daniel Ženatý. Vystřídal br. Daniela Fajfra, kazatele Církve bratrské, který v čele ERC stál čtyři roky. Danielovi přejeme pokojný čas a moudrý nadhled nad složitou ekumenickou scénou v ČR.
- Součástí hlavní poutní velehradské mše je již tradičně i předávání ocenění ČBK lidem, kteří různými způsoby svědčí ve společnosti o své víře. S radostí jsme přijali informaci, že mezi sedmi oceněnými byl i bratr Jakub S. Trojan, bývalý děkan ETF UK, emeritní farář ČCE.
- ČCE oslaví 500. výročí evropské reformace na celocírkevní slavnosti 10. září v Ratiboři. Náš sbor, žel, pravděpodobně nebude nikým zastoupen.

Pavel Ruml

Obrat'te sloup!

Otevřené vyjádření pro Společnost pro obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze, Strahovské nádvoří 132/1, 118 00 Praha, Hradčany

Již brzo má být na Staroměstském náměstí v Praze vztyčen obnovený sloup se sochou Panny Marie. Sochař Petr Váňa, upřímně věřící katolík, věnoval tomuto pozoruhodnému dílu velký kus svého života.

Sloup měl původně vyjadřovat dík Panně Marii za ochranu Prahy před švédským vojskem v r. 1648 a proto měl být postaven právě tam, kde se Pražané,

vedení jezuitou Plachým, se švédskými vojáky vítězně střetli. Tedy na staroměstském konci Karlova mostu.

Přáli si to tak a usilovali o toto umístění jezuité z Klementina. Tehdy vládnoucí císař Ferdinand III. však trval na tom, že sloup s Pannou Marií musí stát tam, kde jeho otec, Ferdinand II., nechal 21. června 1621 popravit 27 pánů, rytířů a měšťanů. V jeho očích šlo o škůdce svaté církve římské. Panna Marie měla stát na místě jejich popravy, jako by žehnala spravedlivě trestajícím katům.

Nyní po staletích má sloup s Pannou Marií opět stát tam, kde byl vztyčen původně. Má snad Panna Marie znovu vítězně stát před místem, kde byli krutě ztrestáni zastánci svobody vyznání a svobody svědomí? Je snad s katolickou mariánskou zbožností stále spojena představa, že by láskyplná matka Kristova mohla žehnat krutosti a násilnému potírání svobody svědomí a víry?

Katolická církev nyní již nevykonává ani neschvaluje násilnické způsoby jako v minulosti. Na II. vatikánského koncilu, v roce 1965, se od násilí, také díky výraznému přičinění kardinála Josefa Berana, obrátila ke svobodě svědomí a stala se její zastánkyní.

Katolická církev se obrátila, a tedy by měla být obrácena také tvář sochařsky zpodobněné Panny Marie na Staroměstském náměstí. Tak by se mohla stát vzácným symbolem obratu od násilí ke svobodě svědomí.

Obnovení sloupu, pokud socha Panny Marie bude obrácena zády k hrůzám mučení a poprav, můžeme snad i my evangelíci přijmout. Potom bychom v duchu odkazu Husova a celé české reformace, i v duchu II. vatikánského koncilu, mohli v obnoveném mariánském sloupu uvidět symbol smíření a dobré naděje do budoucna.

21. srpna 2017, Anna Dusová, roz. Řičanová

Jubilanti v září

Vladimír ŠABATA 94 let
Kamila MATOUŠKOVÁ 70 let

Hana SOSNOVÁ 65 let

*V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství.
Iz 30, 15*

Dobrá volba

Benefiční pásmo koncertů pro Diakonii Praha

21.10. 2017
od 14 do 22 hod.

zvýhodněné vstupné
600 Kč
na celý program

KLASIKA

Jiřina Dvořáková Marešová

varhanní recitál

Trigonum musicum

David Prosek - hoboj, Lydie Härtelová - harfa
Jan Keller - violoncello

14 – 15.15 h
vstupné 200 Kč

JAZZ

Noční optika

www.nocnioptika.net

16.30 – 17.30 h
vstupné 200 Kč

FOLK

Jaroslav HUTKA

www.hutka.cz

19.30 – 20.30 h
vstupné 200 Kč

BLUES/folk

**Justin
LAVASH**

www.justinlavash.com

21.00 – 22.00 h
vstupné 200 Kč

Kostel ČCE, Korunní 60, Praha-Vinohrady

Více informací a program koncertu najdete na dobra-volba.diakonie.cz

Změna programu vyhrazena

Naše
Diakonie Praha

Prodej vstupenek exkluzivně v síti:
www.ticketart.cz

TICKET **ART**

Partneři koncertů:

Diakonie
Českobratrské církve evangelické

Pražský seniorát ČCE

Folklorní festival v Chroscicích

Co člověka vede k tomu jet na folklorní festival? A k tomu do specifického místa kdesi v Německu, kde žijí většinou Lužičtí Srbové? Čím je člověk motivován?

Zamýšlím se, co mě osobně vedlo k tomu, že jsem jela a ráda. V mém případě je to kombinace všeho. Miluji hudbu. Ráda poznávám nové věci. S nadšením cestuji a objevuji nové kraje, mravy, způsoby života, víru lidí v daném místě, motivace k životu, ke konání dobra. Aktivně podporuji slabší či slabé. Jsem věřící a cítím se dobře v prostředí, které ctí víru, které ctí Boha.

Folklorní festival v Chroscicích (německy Croswitz) je krásná bohulibá událost konající se jedenkrát za dva roky. Na festival jsou pozvány folklorní soubory z celého světa, zvláště pak ty, jejichž členové pocházejí z menšin žijících na území cizího státu. Letos takovým souborem byla např. česká Holubička, jejíž členové – Češi - žijí v Chorvatsku. Jejich vystoupení jsem si moc užila, byla jsem najednou doma. A silně jsem zatoužila jet na folklorní festival do Strážnice. Letos se jeho termín kryl s termínem toho v Chroscicích (24. - 25. 6.), tak asi proto tam nevystoupil žádný soubor z ČR.

Nevím jak jiné roky, ale asi vždy je nějaký soubor, který překvapí vysokou profesionalitou, mimořádným výkonem. Jedním z letošních favoritů byla skupina z Egypta. Jejich vystoupení bylo výjimečné a předčilo veškerá očekávání. Hlavní hrdinou festivalu se stal mladý Egyptan, který se cca 20 min točil na jednom místě a při tom vytvářel speciální obrazce z kulatých obručí a z barevných suknic. Svým výkonem nadchnul publikum, které jeho vystoupení ocenilo dlouhým potleskem a výkřiky obdivu.

Festival probíhal v sobotu paralelně na 6 dvorech. Měli jsme k dispozici program, některá vystoupení se opakovala v rámci dvora či několika dvorů. Výhodou byla pestrost prostředí, procházky čistou a krásně nazdobenou vesnicí. A také to, že se v každém dvoře prodávalo jiné občerstvení. A ne ledajaké, ale složené z místních specialit, většinou domácích. Jedinou nevýhodou bylo, že i při maximální snaze vidět co nejvíc mně některá vystoupení unikla.

Cestou vesnicí jsem zažila nádherné improvizované vystoupení místního hudebníka. Uprostřed vesnice hrál na klavír a obklopen převážně dětmi zpíval krásné lidové písně. A ty děti s ním. Radostně, aktivně, nikdo je nenutil. Bylo vidět, že to ty děti baví, že zpívají s radostí a že jsou na zpěv zvyklé. To mě na Lužických Srbech bylo moc sympatické. A navíc znali a zpívali i české písně!

Neděle začala mší pod širým nebem. Miluji takové mše. Mám při nich pocit propojení se svými předky, které takové mše zažívali určitě častěji než my dnes. Cítím tam spojení s přírodou, nebem, lidmi a Bohem.

Ve 13 hodin vrcholil festival průvodem všech vystupujících souborů po hlavní

Chroscické ulici. Všichni ve svých krojích defilovali kolem špalířů přihlížejících. A vždy se cestou zastavili a předvedli kousek ze svého umění. A odpoledne se zase hrálo a tančilo na scéně pod širým nebem.

Je to krásná událost, lidé se potkávají, zdraví. Všude je slyšet lužická srbština. Vypadá to, že přetrvá navěky. Díky těmto lidem. Díky jejím potomkům. Držme jim při tom palce. Pomáhejme jim.

Jiřina Muzikářová

Výlet s dětmi

V sobotu 24. června jsme s dětmi podnikli výlet s detektivní zápletkou, který pak vyvrcholil přespáním našich školáků v kostele a jejich aktivní spoluúčast při nedělních bohoslužbách.

Vyrazili jsme odpoledne vlakem do Ruzyně, děti byly rozděleny do tří skupin a cestou plnily úkoly. Cesta vedla kolem ruzyňské věznice dál až na toleranční hřbitov a přes mohyly na Bílé hoře do Hvězdy. Tam nás už čekal Pavel Ruml a Matouš Heller, kteří nám připravili občerstvení v podobě výborných buřtů.

Výlet připravili manželé Stoklasovi a já, večer v kostele nás pak vystřídala Karolína, Gábina a Matouš, abychom si s Markem trošku odpočinuli před uspáváním, ale to ani nebylo třeba, všichni dobře usnuli spánkem spravedlivých.

Děti nám upekly s Karolínou štrůdl, připravily si přímlyvnou modlitbu s Matoušem a pro účastníky bohoslužeb připravily s Gábinou přání na léto, abychom si nezapomněli odpočinout. Konec konců je to i v Bibli!

Snad jsme si to všichni vzali k srdci a načerpali přes léto spustu nové energie, o kterou se během školního roku budeme společně obohacovat.

Marta Študentová

Evangelický tábor Brtnice – 2017

Kdybych měla tento tábor popsat dvěma slovy, řekla bych: Naprosto skvělé. Už když jsme omylem vzali batoh z autobusu nějakému cizímu člověku, který s naší výpravou neměl vůbec nic společného, věděla jsem, že tohle rozhodně nebude normální tábor. A měla jsem pravdu. Protože si nemyslím, že by se na normálních táborech běžně stávalo, že by na vás málem pustili vlčáka, lili si mléko do obličeje, strašili hlavního vedoucího (BIG BOSSE Ondřeje Macka) tím, že si jeden z jeho synů - Amos - vrazil klacky do kolena a tak... Stalo se tu hodně nepříjemných věcí, ale i hodně těch dobrých. Měli jsme tu například výborné jídlo a toho nejlepšího kuchaře (a to není jenom můj názor, věřte, že jsem se ptala i ostatních dětí z tábora, a ti říkali, že Pavel je nejlepší kuchař, a že máme štěstí, že máme tak skvělého kuchaře jako faráře) nebo skvělé vedoucí. Všichni jsme tu měli nějaké kamarády a nebylo člověka, který by byl vyčleňován z kolektivu. A v neposlední řadě se Pražáci naučili mluvit moravsky. Třeba já tak mluvím dodnes. Hodně jsme se tu nasmáli, teda hlavně pár kluků z Nosislavi, kteří na mě neustále lili ledovou vodu a já jim zoufale zdrhala. Tak se potom divte, že jsem o odpoledním klidu padla do postele! Nejdřív jsem se zoufale snažila tábora vyhnout, ale teď mám deprese z toho, že tam příští rok jedu naposled. Poznala jsem tam totiž lidi, kteří jsou naprosto skvělí a já to zjistila až teď a je mi to neskutečně líto. A myslím, že i když se nám všem nechtělo na VTHáčka (velké táborové hry) i přes ty divné pohledy cizích lidí na nás při rozvečice (no tak si představte bandu dětí v plavkách běhajících po městě!) a i přes ty natažené svaly to máme všichni stejné:

PŘÍŠTĚ JEDEME ZNOVU!!!!!!

Leontýna Sýkorová

Rakousko 2017 v Riedhof Hutte

Letos jsme naši tradiční společnou dovolenou trávili v Riedhof Hutte. Tradičně nám počasí přálo a tradičně jsme se měli moc dobře.

Káťa a Marek Tichých vybrali opravdu krásné místo, v ceně ubytování byly i některé lanovky a 3 hodiny za den ve vodním světě nedaleko autobusem či autem. Proto by se nám moc líbilo, kdybychom i příští rok mohli jet na stejné místo.

Letošní skupina byla velmi kreativní, každá služba v kuchyni si vymyslela svoji děkovnou píseň před večeří. Program byl také tradičně bohatý - povídání o životě prasátek s Gudrun, s Evou o madonách, s Handrijem o životním prostředí, kterému předcházela kvíz ve znalosti rostlin...

Tradice se vyplácí.

Marta Študentová

Kalendář na září 2017

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	3. 9. s VP 10. 9. 17. 9. s dětmi sboru 24. 9. (sborový zájezd Roudnice)	Pavel Ruml Pavel Ruml Pavel Ruml Lenka Ridzoňová
Biblická hodina	26. 9. v 17:00	
Děti	maminky s dětmi: 7. 9. v 9:30 21. 9. v 17:00	
Konfirmandi	15. 9. – čas bude upřesněn	
Mládež a dorost	12. 9. v 19:00	
X-cátníci	12. 9. v 19:00	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	byla 27. 8. po bohoslužbách	
Klub poznávání	14. 9. Téma: Úvahy řeckých filosofů o umění.	
Hodina pohybu	25. 9.	
Křeslo pro hosta	21. 9. v 19:00, Věra Sosnarová	
Staršovstvo	7. 9. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30 – zahájení bude upřesněno	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 24. 9. 2017.

Říjnové číslo vyjde 1. 10. 2017.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**